

På **vandring** med Jesus

– fasten 2010

[] Søren P. Garup
[] Collage: Ole Steen

*Straks efter [at Jesus var blevet
døbt] drev **Ånden ham ud i
ørkenen.** Og i fyrre dage var han i
ørkenen og blev fristet af Satan; han
levede blandt de vilde dyr, og
englene sørgede for ham.*

(Mark 1,12-13)

40 dage i ørkenen

Det har været besynderlige dage for Jesus ude i ørkenen – helt uden dagliglivets fornødenheder eller det sociale livs afstivere. Hvem ville mennesket Jesus række ud efter for hjælp, når livet var skrælet for alt – Satan eller Gud?

Mattæus uddyber konflikten (Matt 4,1-11): Skulle han bruge sin undergørende kraft til at forvandle sten til brød? Skulle han søge popularitet ved at gøre et stunt fra »helligdommens tinde«? Skulle han da skyde genvej til Messias' verdensherredømme ved – som så mange magthavere – at falde på knæ for Satan?

Jesus valgte vejen i ydmyghed, fattigdom og personlig kamp helt til døden på korset. De fyrre dage i ørkenen var ikke en personlighedstest, men en afklaring, som styrkede Jesu relation til hans himmelske Far.

Længe før Jesus havde jøderne fastetraditioner. De første kristne bar disse traditioner videre. I 300-tallet blev den kristne faste formaliseret med forbillede i Jesu fyrre dage i ørkenen: Fyrre dagen før påske. Ved reformationen afviste Luther fasten som gerningsretfærdighed, og siden har fasten ikke haft stor betydning i de protestantiske kirker.

Stilhed i dag

I dag har mange kristne genopdaget det værdifulde i at afsætte tid til stilhed, meditation og bøn. Det sker bedst i enkelhed og afholdenhed. Det er ikke gerningsretfærdighed, men tid til fordybelse i livet med Gud. For at finde ind i den fordybelse er det gavnligt at lukke dagligdagens overflødige luksusflimmer ude. I fordybelsen bliver sind og sans vendt væk fra én selv og egne behov, opad mod Gud og udad mod næsten og mod fællesskabet.

BaptistKirkens ledelse har i år inviteret menighederne med i et faste-forløb, som netop sigter på sådan fordybelse: »På vandring med Jesus«. Det handler om efterfølgelse af Jesus – hvad betyder efterfølgelse for »mig«, for fællesskabet i menigheden og i kirkesamfundet?

Hver uge i fasten har sit eget emne, som tages op ved gudstjenesten og i ugentlige gruppesamtaler. Hver enkelt følger en bibellæseplan med daglige læsninger i sammenhæng med emnerne. Bedeemner fra samtalegrupperne formidles til resten af menigheden, så man også der vandrer sammen i bøn.

Vi forenkler tilværelsen i fasten og skruer ned for vort (over)forbrug. Det, vi sparer derved, kan komme næsten til gode. I år går fasteindsamlingen »Forbrug – brug for?« til at

give forældreløse børn i Rwanda og Burundi en menneskeværdig fremtid.

Fasten munder ud i påsken. Skærtorsdag samles menigheden til agapemåltid (agape=kærlighed), med inspiration fra det påskemåltid, hvor Jesus indstiftede nadveren. Påskemåltidet og nadvermåltidet er »ihukommelsesmåltid«. Ihukommelse er mere end at mindes. Det er genoplevelse, aktualisering af og meddelagtighed i Jesu frelsende offer. Hele fasteforløbet slutter med fejring af Jesu opstandelse påskedag efter den enkelte menigheds påsketradition.

I det seneste års tid har vi i BaptistKirken oplevet en voksende samhørighed og glæde ved fællesskabet. Denne samhørighed og glæde skal næres ved, at vi sammen sætter fokus på Jesus Kristus. Det er præcis formålet med fasteforløbet. De tre store ord i BaptistKirkens fælleserklæring er »samtale, udrustning og efterfølgelse«. Vi vil lade os *udruste* til tjeneste gennem *samtale om efterfølgelse* af Jesus.

Menighederne tilrettelægger forløbet på forskellige måder, som passer til den enkelte menighed. Hvis en menighed ikke planlægger en fælles fastevandring, kan den enkelte alligevel vandre med ved at følge bibellæseplanen, og alle kan hjemme være med i fasteindsamlingen.

Alle ønskes en velsignet faste og en god »**vandring med Jesus**«.